

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.170/2019/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Simon Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: Dr. Simon Zsuzsanna) által képviselt I.rendű felperes neve d-i (cím) lakos felperesnek - a Szécsényiné Dr. Már földi Katalin ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve ny-i (cím) lakos I. rendű, a Kurucz né Dr. Tisza Katalin ügyvéd (cím) által képviselt III.rendű alperes neve ny-i (cím) lakos III. rendű és a Kurucz né Dr. Tisza Katalin ügyvéd (cím) által képviselt IV.rendű alperes neve ny-i (cím) lakos IV. rendű alperesek ellen szerződése érvénytelenségének, hatálytalanságának megállapítása, házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.22.176/2017/45. számú ítélete ellen a felperes által 47. sorszám alatt előterjesztett és 49. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 500 000 (Ötszázezer) forint, a III. és IV. rendű alperesnek, mint egyetemleges jogosultaknak 500 000 (Ötszázezer) forint perköltséget, és az Államnak külön felhívásra 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes és az I. rendű alperes házastársak voltak, a III. rendű alperes az I. rendű alperes testvére, a IV. rendű alperes az I. és III. rendű alperesek édesanyja, míg a per során elhunyt, volt II. rendű alperes az I. és III. rendű alperesek édesapja volt.

A felperes és az I. rendű alperes 2003. augusztus 6-án kötöttek házasságot. A házasságot a Nyíregyházi Járásbíróság a 2012. március 6-án indult P.20.687/2012. számú ügyben 2014. június 17-én meghozott, és 2014. szeptember 26-án jogerőre emelkedett 71. sorszámú ítéletével bontotta fel. A házassági életközösség a házastársak között 2012. február 20-án szűnt meg. Utolsó közös lakóhelyük Ny-S, című alatti ingatlan volt, ahonnan az I. rendű alperes 2012. február 20-án költözött el a szüleihez, majd március 17-én végleg elhagyta az ingatlant. Az I. rendű alperes elköltözése után az utolsó közös lakást a felperes használta 2 közös, kiskorú gyermekükkel. 2012. március 1-jével a felperes D-ben létesített munkaviszonyt.

A felperes és az I. rendű alperes között a viszony elmérgesedett, olyannyira, hogy 2012. március 17-én dulakodás alakult ki közöttük, ennek során a felperes ujját eltört, az I. rendű alperes az alkarján zúzódást szenvedett. A felperes az életközösség megszakadása után több feljelentést is tett házastársával szemben, ezek eredményeként az I. rendű alperessel szemben több büntetőeljárás is volt folyamatban.

Az I. rendű alperes a III. rendű alperessel közösen gépjármű kereskedést folytatott, a vállalkozás jogszabálynak megfelelő formát azzal kapott, hogy az I. rendű alperes 1998-1999-től egyéni vállalkozó lett.

A felperes és az I. rendű alperes 2003. július 18-án - az augusztus 6-i házasságkötésük előtt - ügyvéd által szerkesztett és ellenjegyzett, házasságkötés előtti vagyoni jogi szerződés című szerződést kötöttek. Ennek 1-4. pontjában feltüntették, hogy az I. rendű alperes külön vagyonát képezi több nyílt ingatlan, s megállapították azok értékét. A szerződés 5. pontjában rögzítették, hogy az I. rendű alperes által folytatott egyéni vállalkozói tevékenységhez kapcsolódva a nevén több személygépkocsi is szerepel, ezek azonban nem képezik ténylegesen a személyes tulajdonát, csupán ideiglenesen szerepelnek a nevén azok továbbértékesítéséig. Ennek megfelelően a gépkocsik a vállalkozás működtetéséhez szükségesek, nem képezik a házasság megkötését követően a házastársak közös vagyonát, miként a házasság megkötését követően a I. rendű alperes nevére kerülő személygépkocsik sem. Kölcsönösen elfogadták, hogy minden, a szerződéskötéskor meglévő és a jövőben tulajdonba kerülő gépkocsi az I. rendű alperes egyéni vállalkozásában különvagyonként képez.

A szerződés 6. pontjában megállapították, hogy ugyancsak az I. rendű alperes különvagyonát képezi az OTP takarékbetétkönyvben elhelyezett 10 000 000 forint körüli forgótőke, amely az egyéni vállalkozás működtetéséhez szükséges. Az I. rendű alperes kijelentette, hogy a szerződés 5. és 6. pontjában meghatározott vagyontárgyak nem kizárólagos tulajdonában állnak, hanem a közösen folytatott tevékenységnek megfelelően azok fele része a III. rendű alperesét illetik. A felek az okirat aláírásával kijelentették, hogy e tényről tudomással bírnak, az a valóságnak megfelel, és e körülményt tiszteletben tartják.

A szerződés 7. pontjában megállapították, hogy az I. rendű alperes előszerződést kötött a Ny. belterület ...87 helyrajzi szám alatt felvett beépíthető területre, ám a végleges szerződést csak a házasságkötést követően köti meg, s a vételárat is akkor egyenlíti ki. Megállapították, hogy ez az ingatlan e körülménytől függetlenül kizárólagosan I. rendű alperes különvagyonát képezi. Megállapodtak abban, hogy a telken felépülő lakóház már a házassági vagyoni közösség körébe fog tartozni. Megállapították, hogy a megjelölt ingatlanok és ingóságok I. rendű alperes szerződő fél tulajdonát képezik, ezen vagyontárgyak a házasságkötést megelőzően már a tulajdonát képezték, így azok a házasságkötés után is megőrzik különvagyonosi jellegüket. Kölcsönösen elfogadták, hogy a megjelölt ingatlanok és ingóságok a családjogi törvény 28. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározottak szerint különvagyonnak minősülnek. Megállapodtak abban is, hogy az ezen okiratban felsorolt ingók és ingatlanok, illetve az értékesítésük folytán esetlegesen helyükbe lépő ingók vagy ingatlanok a házasság tartama alatt megőrzik különvagyonosi jellegüket, azt egyik fél sem teheti vitássá. Vállalták, hogy esetleges elszámolási vita és megállapodás során ezen okiratra tekintettel a különvagyonnal kapcsolatban semmilyen vitát nem támasztanak a másikkal szemben.

B. T. igazságügyi írásszakértő megállapította, hogy a szerződés általa vizsgált két darab eredeti példányán lévő felperesi aláírás egy személytől, a névvisező felperestől származik. A két darab eredeti okirat 2. oldalán a 7. pont topográfiai módon tökéletesen illeszkedik a szerződés egészébe, így kizárható az a lehetőség, hogy a 7. pont az okirat e két eredeti példányának a lezárása (dátum, aláírások, ügyvédi ellenjegyzés) után, utólag került a szerződésbe.

A Ny. belterület **...87** helyrajzi számú, Ny., cím1 alatt található, a felperes és az I. rendű alperes utolsó közös lakhelyéül szolgáló ingatlan az ingatlan-nyilvántartás szerint 1/1 hányadban az I. rendű alperes tulajdona. Tulajdonjogát 2003. december 18-án jegyezték be. A telekre a felülépítményt a házassági életközösség fennállása alatt építették a házastársak, s abba 2007. októberében költöztek be. A közöttük folyamatban volt házasság felbontása iránti per ideje alatt az előzetes letartóztatásban lévő I. rendű alperes teljes körű meghatalmazása alapján a III. rendű alperes a 2013. november 25-én kelt adásvételi szerződéssel értékesítette az ingatlant 26 000 000 forint vételárért. Abból 13 000 000 forintot az I. rendű alperes képviselőjénél ügyvédi letétbe helyezett, s az összeg azóta is ott található. **H. A.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye szerint az ingatlan eladáskori összforgalmi értéke 40 200 000 forint, amelyből a telek értéke 7 200 000, a lakóépület értéke 33 000 000 forint.

A Ny. belterület **..787** helyrajzi számú, **cím2** alatti beépítetlen telekingatlan a felperes és az I. rendű alperes házasságának fennállta idején, 2009-ben vásárolta az I. rendű alperes, s az ingatlan-nyilvántartásban az ingatlan 1/1 arányú tulajdonosaként van feltüntetve. A IV. rendű alperes 2009. március 31-én adott megbízást a számláját vezető pénzügyintézetnek arra, hogy 9 000 000 forintot utaljon át az I. rendű alperes bankszámlájára. Ott az átutalt összeget 2009. április 1-én jóváírták, azt az I. rendű alperes április 2-án felvette, s az ingatlan vételárát abból kifizette. Tulajdonjogát 2009. április 6-án kelt határozattal jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba. 2013-ban az I. rendű alperes az ingatlant elajándékozta a IV. rendű alperesnek, akinek tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. 2013. november 25-én a IV. rendű alperes az ingatlant értékesítette.

A d-i **..50/A/6** helyrajzi szám alatti, D., **cím3** alatti ingatlant az I. rendű alperes 2007. május 29-én kelt adásvételi szerződéssel vásárolta meg 16 410 000 forint vételárért. Abból 10 410 000 forintot különvagyonából fizetett meg az eladó részére foglaló és vételár előleg címén, majd 6 000 000 forintot az általa adósként, és a felperes által adóstársként felvett hitelből egyenlített ki. Az I. rendű alperes 1/1 arányú tulajdonjogát 2007. június 6-án kelt határozattal jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba. 2013. április 8-án az I. rendű alperes az ingatlant 13 000 000 forintért értékesítette, a szerződést a felperes megtámadta, keresetét azonban a Debreceni Járásbíróság a P.21.513/2013. számú perben elutasította. A házastársak közötti életközösség 2012. február 20-i megszakadásakor az ingatlanvásárlásra felvett hiteltartozás 4 104 576 forint volt, ebből az életközösség megszűnése után az I. rendű alperes fizetett meg 3 049 358 forintot.

A Ny. **...28/2** helyrajzi számú, valóságban Ny., **cím4** alatti ingatlant az egyéni vállalkozás keretében telephely céljából 2005-ben vásárolta meg az I. rendű alperes, akinek 1/1 arányú tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. Az ingatlan a nyilvántartás szerint kivett, beépített terület, telephely, üzlet, akkumulátor töltő és tároló épület, melynek bruttó 20 000 000 forintos vételárát az I. rendű alperes egyenlítette ki, az eladó a vevő részére úgynevezett áfás számlát bocsátott ki. A 2011. november 11-én kelt ajándékozási szerződéssel az ingatlan 1/2 részét az I. rendű alperes elajándékozta az édesapjának, e per korábbi II. rendű alperesének. A megajándékozott 1/2 arányú tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. 2011. december 16-án kelt ajándékozási szerződéssel a volt II. rendű alperes a tulajdonában lévő 1/2 tulajdoni illetőséget elajándékozta e per III. rendű alperesének, akinek tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. 2014. december 19-én kelt adásvételi szerződéssel az I. rendű alperes a III. rendű alperes részére értékesítette az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát 7 500 000 forint vételárért, s a vevő részére az **A. H.** egyéni vállalkozás áfás számlát bocsátott ki. A vevő a vételárát megfizette. Tulajdonjogát az

ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, s így 2014. december 22-től az ingatlan kizárólagos tulajdonosa.

Az **..B-..5** forgalmi rendszámú Nissan Note típusú gépjárművet az I. rendű alperes 2013. március 4-én 2 119 000 forintért, míg az **..L-..2** forgalmi rendszámú Mercedes C típusú gépkocsit 2013. március 4-én 700 000 forintért értékesítette. A nyilvántartás szerint a két gépkocsi tulajdonosa, üzembentartója, egyéni vállalkozója I.rendű alperes volt.

A felperes többször módosított, pontosított keresetében kérte elsődlegesen, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a ny-i, **cím4** alatti ingatlanra az I. és a volt II. rendű alperes között létrejött ajándékozási szerződés, valamint a volt II. rendű alperes és a III. rendű alperes között létrejött ajándékozási szerződés azok színlelt volta miatt érvénytelen, s kérte az eredeti állapot helyreállítását; az I. és III. rendű alperes között ugyanezen ingatlanra megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségét ugyanezen jogcímen, ám immár a 2013. évi V. törvény alapján, s kérte ennek következtében is az eredeti helyreállítását. Az I., III. és IV. rendű alpereseket e kereseti kérelme tüzésére kérte kötelezni. Másodlagos keretében kérte e szerződések vele szembeni hatálytalanságának megállapítását, s az I., III., IV. rendű alperes kötelezését annak tüzésére, hogy ezen ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségéből 15 000 000 forint erejéig házastársi vagyontársi igényét kielégíthesse, míg másik $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára házastársi vagyontársi igény megszüntetése címén tulajdonjogát jegyezzék be; az I. rendű alperessel szemben kérte a házassági vagyontársi igény megszüntetését oly módon, hogy a Ny., **cím4** alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadával kapcsolatban állapítsa meg a bíróság, hogy az házassági vagyontársi igény jogcímen az ő tulajdonát képezi, a további $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőséget pedig 15 000 000 forint értékben adja a tulajdonába házassági vagyontársi igény megszüntetése jogcímen. Ezt meghaladóan kérte kötelezni az alperest 19 725 371 forint értékkiegyenlítés megfizetésére. Kérte az alperesek költségben való marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az ajándékozási, illetve adásvételi szerződések megkötésekor az ingatlanok tulajdonjogát megszerző alpereseknek, illetve az I. rendű alperesnek sem volt tulajdonátruházási szándéka, így a szerződések színleltek. Másodlagosan utalt arra, hogy a szerződő felek tisztában voltak a szerződések megkötésekor az ő házassági vagyontársi igényével, s erre tekintettel kötötték meg a szerződéseket, melyek fedezetelvonó jellegük miatt vele szemben hatálytalannak, mert követelése kielégítésének alapján vonták el. Hangsúlyozta, hogy a szerződő felek egymás hozzátartozói, így a szerződések vonatkozásában a rosszhiszeműség, az ingyenesség törvényi vélelme megállapítható. Álláspontja szerint az ingatlant a volt házastársa az életközösség fennállása alatt vásárolta, így az a házastársi közös vagyon része. Vitatta a házasságkötés előtti vagyontársi szerződés érvényességét, állítva, hogy az nem azzal a tartalommal készült, mint amelyet a szerződést készítő ügyvéd a bíróság számára bemutatott. A szerződésen lévő aláírást vitatta, állította, hogy az okiratot nem ő írta alá, s az eredeti okiratban a bíróság számára bemutatott szerződés 7. pontja nem szerepelt. Amennyiben a bíróság mégis érvényesnek fogadná el ezt a szerződést, akkor sem állapítható meg abból, hogy a ny-i **...28/2** helyrajzi számú ingatlan az I. rendű alperes különvagyonra lenne, mert erre a vagyontárgyra a szerződés nem tér ki, s egyébként a különvagyon hasznán vásárolt vagyontárgy a vásárlás idejére figyelemmel a közös vagyon részét képezi. Hivatkozott arra, hogy a **cím1** alatti ingatlant a volt házastársa az ő tudta és hozzájárulása nélkül értékesítette áron alul, az ingatlan valós értéke ugyanis 52 000 000 forint, s ennek felére tart igényt. A **cím2** alatti ingatlan kapcsán kifejtette, hogy az a szerzés idejére figyelemmel ugyancsak a közös vagyon része, amit beleegyezése nélkül ajándékozott volt férje az édesanyjának. A D., **cím3** ingatlanról összefüggésben pedig arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes 10 800 000 forintos különvagyonát meghaladó 6 000 000 forintos hitelt közösen törlesztették, és ez megalapozza tulajdoni igényét a hozzájárulás összege arányában. Valamennyi ingatlan kapcsán azok jelenlegi forgalmi értékét kérte figyelembe venni, s ennek érdekében indítványozta ingatlanforgalmi szakértő

kirendelését. Hivatkozott arra, hogy grafológus szakértő véleménye szerint a házasságkötés előtti vagyoni szerződésen lévő aláírás nem az övé, így indokolt a grafológus és az írásszakértő között mutatkozó ellentmondás feloldása a bizonyítás továbbfejlesztésével. Végül állította, hogy a két gépkocsi közös vagyon, azt hosszabb ideig személyesen használták, így eladási áruk ½-ére igényt tart. A **cím3** ingatlan megvásárlása kapcsán felvett hiteltörlesztésösszege nem vitatta, azt az I. rendű alperessel szembeni elszámolás körében figyelembe vette, s ennek eredményeként határozta meg az I. rendű alperessel szembeni követelések összegét.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében az elsődleges és másodlagos kereseti kérelem elutasítását kérte, vitatva, hogy a szerződések színleltek, illetve fedezetelvonó jellegük miatt a felperessel szemben hatálytalanok lennének. A házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte, összegezésében azonban túlzottnak találta a felperes követelését. Elismerte, hogy a **cím1** alatti ingatlanon lévő felülepítmény közös vagyon, ám azt meghaladóan valamennyi ingatlant saját különvagyonának tekintette, s az ezekkel kapcsolatos kereseti igényt alaptalannak minősítette. Ugyanígy vitatta a két gépkocsival kapcsolatos követelést is, állítva, hogy azok az ő vállalkozói különvagyonát képezték. Állította, hogy a házasságkötés előtt kötött vagyoni szerződés érvényes, azt a felperes írta alá, s aláírás előtt abban szerepelt a 7. pont is. A szerződés valamennyi vagyontárggyal kapcsolatban az ő állítását alátámasztó rendelkezéseket tartalmaz. A **cím1** alatti ingatlan kapcsán elismerte a felperes igényét a felülepítmény ½ tulajdoni hányadára, állítva, hogy az ingatlan valós forgalmi értéke 26 000 000 forint volt az értékesítéskor, abból 6 000 000 forint a különvagyonát képező telek értéke, így a felperest 10 000 000 forint illeti meg. A **cím2** alatti ingatlan kapcsán hangsúlyozta, hogy annak vételárát az édesanyjától kapta ajándékba, az kizárólag az ő különvagyonára. A **cím4** alatti ingatlannal összefüggésben előadta, hogy a szerződések nem fedezetelvonóak, azok megkötésének indoka az volt, hogy a valós helyzetnek megfelelő legyen az ingatlan-nyilvántartás is, így édesapjának is valós tulajdonátruházási szándéka volt. 2014. végén pedig ellenérték fejében ruházta át az ingatlan ½ hányadát a testvére. Mindezekre figyelemmel ez az ingatlan sem része a házastársi közös vagyonnak. A vagyoni szerződésre utalással kiemelte, hogy az egyéni vállalkozás a testvérével közös vállalkozás volt függetlenül a nyilvántartás adataitól, a szerződés egyértelműen rendelkezik arról, hogy a vállalkozás pénzéből vállalkozóként vásárolt ingatlan nem tartozhat a házastársi közös vagyonhoz. A **cím3** ingatlannal összefüggésben kiemelte, hogy a hitel közös törlesztése nem keletkeztet közös vagyont. Rámutatott, hogy a felperes házastársi vagyoni közösségi igényének fedezetére megfelelő anyagiakkal rendelkezik, így az értékesített ingatlan vételárának fele része ügyvédi letétben van 13 000 000 forint összegben, 10 000 000 forint a vállalkozása forgó tőkéje, s azon túl családi kölcsönre is számíthat 2 000 000 forint összegben. A számítása szerint a felperest mindösszesen 6 950 742 forint illeti a vagyoni közösség megszüntetése címén.

A III. és IV. rendű alperes a velük szemben előterjesztett valamennyi kereseti kérelem elutasítását kérte, állítva, hogy a szerződéseket megkötő alpereseknek valós ajándékozási, illetve adásvételi szándéka volt, a szerződések nem színleltek és nem fedezetelvonó jellegűek. Rámutattak, hogy a felperes igénye kielégítésére az I. rendű alperesnek egyébként is rendelkezésre állt megfelelő vagyon. A **cím4** alatti ingatlannal összefüggésben pedig kiemelték, hogy az nem tartozik a házastársi közös vagyonhoz, az az I. rendű alperes különvagyonára volt, mert azt mint egyéni vállalkozó vállalkozói vagyónként szerezte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 13 450 742 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az I. rendű alperesnek 872 730 forint, a III.-IV. rendű alperesnek, mint együttes jogosultnak 650 000 forint költséget fizessen meg. A le nem rótt kereseti illetékből a felperest 1 185 000 forint, az I. rendű

alperest 315 000 forint megfizetésére kötelezte az állam részére. Kimondta, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik a perrel felmerült költségeiket.

A határozata indokolásában mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) rendelkezései értelmében a jogvita elbírálására az 1952. évi IV. törvény (Csjt.) vagyonmegosztásra irányuló általános szabályaiból kellett kiindulni, s azokat együtt alkalmazni a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.), illetve a Ptk. szabályaival, míg az alkalmazandó eljárásjog az 1952. évi III. törvény (Pp.) volt.

A Csjt. 27. § (2) bekezdésének felhívásával hangsúlyozta, hogy az a házasságkötés előtti vagyoni jogi szerződés megkötésére lehetőséget adott, s a peres felek e szerződése a Csjt. 27. § (3) bekezdésében írt érvényességi követelményeknek is megfelelt, hiszen a szerződést jogi képviselő által ellenjegyzett magánokiratba foglalták. Az általa kirendelt igazságügyi írásszakértő véleményét aggálytalannak találva megállapította, hogy a szerződést a felperes is aláírta, s e tény igazolta a szerződést szerkesztő és ellenjegyző ügyvéd is. A szakértői vélemény kétséges tételeire alkalmatlan volt a felperes által hivatkozott grafológus szakértő véleménye, mert a jogvita elbírálása szempontjából lényeges kérdések írásszakértői kompetenciába tartoznak. Rámutatott, hogy az érvényesen létrejött szerződés tartalmával szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy dologi igényként az általa igényelt vagyontárgy, vagy kötelmi igényként azok értéke a házastársi közös vagyonhoz tartozik. Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a szerződés megkötésének egyik oka az volt, hogy az I. rendű alperes nevén futó egyéni vállalkozás vagyona nem csak övé, hanem a III. rendű alperesé is volt, s az I. rendű alperesnek az volt a célja, hogy biztosítsa, hogy a házasságkötéskor már meglévő, jelentős mértékű különvagyona, annak növekménye különvagyonnal maradjon az életközösség megkezdése után is, s e különvagyon nem kívánta a közös vagyonnal vegyíteni. Ugyanakkor kifejtette, hogy a felperes helyesen utalt arra, hogy alapesetben az egyéni vállalkozó vagyona nem különül el a magánvagyonától, az egyéni vállalkozó tevékenység, annak valamennyi aktív és passzív eleme házastársi közös vagyonnak minősül. Az EBH 2002. évi 658. jogeset felhívásával hangsúlyozta, hogy az egyéni vállalkozás a tevékenységet folytató magánszemély vagyonától elkülönült vagyonnal még akkor sem rendelkezik, ha az egyéni vállalkozást a Cégbíróóság egyéni céggént nyilvántartásba vette. A Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.22.077/1999. számú eseti döntése alapján hangsúlyozta, hogy a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti házastársi közös vagyonnak minősül az egyéni vállalkozói tevékenységből eredő jövedelem, és az egyéni vállalkozó által az életközösség tartama alatt kötött jogügyletből származó vagyon is, kivéve a Csjt. 28. § (1) bekezdés a-d) pontjában felsorolt különvagyonokat. Az adott esetben e kivételekbe beletartozik mindaz, ami a felperes és az I. rendű alperes házasságkötés előtti vagyoni jogi szerződésében nevesítve volt.

A felperes által igényelt vagyontárgyakat sorra véve elsődlegesen rámutatott, hogy a két gépkocsi közös vagyonba tartozását nem alapozta meg az, hogy a házasság felek azokat személyes céljaikra használták, a vagyoni jogi szerződés 5. pontja értelmében azok az I. rendű alperes különvagyonához tartoztak.

A Ny., **cím 1** alatti ingatlannal kapcsolatban a felek egyező előadása alapján megállapította, hogy az ingatlan telke az I. rendű alperes különvagyona volt, míg a felülepítmény a volt házastársak közös vagyonához tartozott. Rámutatott, hogy a Csjt. 30. § (1) bekezdése értelmében a házastársak közös egyetértésével lehet a vagyoni közösséghez tartozó tárgyakat elidegeníteni, az I. rendű alperes a tulajdonostársának hozzájárulása nélkül - márpedig a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonosnak tekintendő a felülepítmény kapcsán - még a saját tulajdonrészéről sem rendelkezhetett

volna szabadon. A Kúria Pfv.II.22.027/2011/7. számú eseti döntése felhívásával hangsúlyozta, hogy a házastársak egymás közötti, belső jogviszonyában az egyoldalú rendelkezésnek a jogkövetkezményeit a Csjt. 31. § (5) bekezdése alapján alkalmazandó rPtk. 484-487. §-aiban szabályozott megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint kell megítélni. A rendelkezésére álló adatokat értékelve arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes értékesítéssel kapcsolatos eljárása helyén való volt, mert a felperes az I. rendű alperes 2012. február 20-i elköltözését követően nem fizette az ingatlan fenntartásához szükséges költségeket, a közös lakásból D-be költözött gyermekeikkel együtt, D-ben létesített munkaviszonyt, s tudott arról is, hogy az I. rendű alperes értékesíteni kívánja az ingatlant, s ennek során maga is fogadta az ingatlan iránt érdeklődő vevőjelölteket, illetve előadása szerint megbízást adtak ingatlanforgalmi szakértő részére az ingatlan értékének megbecsülésére, azaz a felperes maga is részt vett abban a folyamatban, ami az ingatlan eladásához vezetett. Az rPtk. 486. § (3) bekezdése értelmében azonban, ha a beavatkozás nem volt helyénvaló a megbízás nélkül eljáró felelős mindazokért a károkért, amelyek beavatkozás nélkül nem következtek volna be. Abban a tekintetben, hogy az I. rendű alperes áron alul értékesítette az ingatlant, beavatkozását nem találta helyén valónak. Az ingatlanforgalmi szakértő véleményét elfogadva a közös vagyonhoz tartozó felülepítmény értékét 33 000 000 forinttal vette figyelembe, míg az adásvételi szerződés értelmében annak értéke 20 000 000 forint volt, a kettő közötti különbség $\frac{1}{2}$ része, 6 500 000 forint a felperes „kára”, melyet az elszámolás körében javára figyelembe kell venni. Ezt meghaladóan azonban a felperes keresete ennek kapcsán is alaptalan.

A Ny., **cím2** alatti ingatlanról megállapította, hogy az nem tartozik a házastársak közös vagyonához, annak vételárát a IV. rendű alperes ajándékozta az I. rendű alperesnek, aki ennek az összegnek a felhasználásával vásárolta meg - ugyan a házastársi életközösség fennállta alatt - az ingatlant, ám a szülő által gyermeke részére adott ajándékot a kizárólag neki szóló juttatásnak kellett tekinteni, így a Csjt. 28. § (1) bekezdés b) pontja alapján ez az ingatlan az I. rendű alperes különvagyonára.

A Ny., **cím4.** alatti ingatlannal összefüggésben előterjesztett kereseti kérelmekre kitérve a törvényszék hangsúlyozta, hogy a felperes elsődlegesen a szerződések érvénytelenségére hivatkozott, ám az ítélkezési gyakorlat következetes abban, hogy a házastársak és harmadik személyek közötti külső jogviszonyban a nem szerződő házastárs egyetértése nélkül kötött szerződés önmagában a Csjt. szerinti korlátozott rendelkezési jog megsértése miatt nem tekinthető érvénytelennek, tehát önmagában nem ad alapot a szerződés érvénytelenségének megállapítására. Az ilyen szerződés nem érvénytelen (Kúria Pfv.II.22.027/2011/7. szám). A Csjt. 27. és 31. §-ai a házastársak belső jogviszonyára tartoznak, a házastársak és külső, harmadik személyek közötti jogügyletre az adott jogág, a perbeli esetben a Ptk. rendelkezései az irányadók (Kúria Pfv.II.21.800/2016/10. szám). Az rPtk. 234. § (1) bekezdése alapján ugyan a semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat, ehhez azonban az igényt érvényesítő részéről a jogi érdekelttség igazolása is szükséges. Adott esetben elfogadta a felperes előadását, hogy a kért jogkövetkezményekre tekintettel jogi érdekelttsége fennáll a szerződések érvénytelenségének megállapítása iránti igény előterjesztéséhez. Rámutatott, hogy az I. és a III. rendű alperes közösen folytatták a vállalkozási tevékenységet, s az I. rendű alperes ezt az ingatlant az egyéni vállalkozásuk vagyonának tartotta, azt szerette volna elérni, hogy a nyilvántartás is a valós helyezett tüntesse fel. Erre figyelemmel pedig az I. rendű alperesnek nyilván volt ügyleti akarata, miként a megajándékozott, néhai II. rendű alperesnek is. Nem hiányzott ez az ügyleti akarat a II. és a III. rendű alperes közötti szerződés létrejöttékor sem, s az, hogy az I. rendű alperes nem közvetlenül ajándékozta testvérének az ingatlan $\frac{1}{2}$ hányadát nyilván illetékkedvezmény miatt történt, amely az ajándékozási szerződések szempontjából rejtett indoknak minősül, az azonban a szerződés érvényessége szempontjából közömbös, mint ahogy azt a BDT 2001. évi 390. jogeset is kimondta. Ugyanígy rendelkezett a bíróság a BDT 2017. évi 3627. számú döntés szerint. Hangsúlyozta, hogy

az egyoldalú színlelés egyébként is közömbös a szerződés érvényességének elbírálása szempontjából.

Ugyanezen szerződések hatálytalanságára vonatkozó másodlagos kereseti kérelem kapcsán rámutatott, hogy a felperes igényét az rPtk. 203. §-a, illetve az adásvételi szerződés kapcsán a Ptk. 6:120. §-a alapján kell megítélni, ugyanakkor figyelembe vette a fedezetelvonó szerződés egyes jogalkalmazási kérdéseiről szóló 1/2011. (VI.15.) PK vélemény vonatkozó rendelkezéseit is. Ennek alapján hangsúlyozta, hogy a felperes I. rendű alperessel szembeni igénye csak a vagyontársaság megszűnése okán, 2012. február 20-án keletkezett, így az igény az ajándékozási szerződések 2011. november 11-i, illetve december 16-i megkötésekor nem állt fenn, így az akkor még nem létező igény kielégítési alapját, fedezetét e szerződések nem vonhatták el. Amennyiben pedig a volt II. rendű alperes jogszerűen szerezte meg az ingatlan $\frac{1}{2}$ részének tulajdonjogát, saját tulajdonrészével minden korlátozástól mentesen, szabadon rendelkezhetett, így a III. rendű alperessel nem köthetett a felperes által állított okból hatálytalan szerződést. Megjegyezte továbbá, hogy a PK vélemény 6. pontja szerint a jogosult igénye egyébként sem irányulhatott a kötelezett és a szerződő fél közötti szerződésben kikötött szolgáltatás visszaadására, azaz a szerződés hatálytalanságának megállapítása sem vezethetett volna az ingatlannal kapcsolatos eredeti állapot helyreállításához.

A **cím4** alatti ingatlan 2005. július 20-i adásvétellel történő elidegenítése idején a házastársak házastársi vagyontársasága fennállott, így a Csjt. 27. § (1) bekezdése értelmében a házastársi közös vagyon vétele erre az ingatlanilletőségre is kiterjedt. Ekkor a felperes igénye is fennállt már az I. rendű alperessel szemben a vagyontársaság megszüntetése kapcsán. Rámutatott, hogy az I. és a III. rendű alperes között 2014. december 19-én megkötött adásvételi szerződésre a Ptk. 6:120. § (2) bekezdése alapján fennáll a rosszhiszeműség vétele, hiszen a szerződő felek testvére voltak. A rosszhiszeműség miatti relatív hatálytalanság pedig független attól, hogy az így szerződést kötő fél szerzése visszerhes volt-e vagy sem. A PK vélemény szerint azonban a szerződés hatálytalanságának megállapításához szükséges volt a további feltételek vizsgálata is, nevezetesen, hogy az I. rendű alperes egyéb vagyona fedezetet nyújtott-e a jogosult követelésére. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes igénye összegét 13 450 742 forintban állapította meg, ehhez képest pedig az I. rendű alperes megfelelő fedezettel rendelkezett egyéb vagyonából is, mégpedig a **cím1** alatti ingatlan eladási árából letétbe helyezett 13 000 000 forinttal, az egyéni vállalkozásában rendelkezésére álló 10 000 000 forint összegű forgó tőkével, illetve a családi kölcsönből rendelkezésére álló 2 000 000 forinttal, ezért a szerződések hatálytalanságára irányuló másodlagos keresetet is alaptalannak találta, s azt elutasította.

A Ny., **cím4** alatti ingatlannal összefüggésben kifejtette, hogy az a házastársak közötti életközösség fennállása alatt került az I. rendű alperes tulajdonába az ingatlan-nyilvántartás szerint, ám a szerződés idejét figyelembe véve az a házastársi közös vagyonba tartozónak minősülne. E törvényi vélelemmel szemben az I. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ingatlan mégis az ő különvagyon, arra a felperes igényt nem tarthat. Az ingatlan megszerzésével kapcsolatban jelentőséget tulajdonított annak, hogy a telephely, üzlet, akkumulátor töltő és tároló épület megnevezésű ingatlan I. rendű alperes általi megvásárlásakor az eladó áfás számlát bocsátott ki, s az ingatlan $\frac{1}{2}$ részének III. rendű alperes részére történő eladásakor ugyanilyen számlát adott az I. rendű alperes, mint egyéni vállalkozó. Hangsúlyozta, hogy a házasságkötés előtti vagyoni szerződés rendelkezései szerint az I. rendű alperes az okiratból kitűnően ragaszkodott különvagyonához, s a szerződés értelmében az egyéni vállalkozói vagyonát elkülöníteni kívánta a házastársi közös vagyonától, meg nem engedve azok keveredését. A szerződés szerint a házasság tartama alatt is különvagyonnak minősülő egyéni vállalkozó tevékenységből, vagyonból, a gépjárművek megvásárlásából, majd továbbadásából származó bevétel, mely alapvetően pénz lévén, ingó vagyonnak és az egyéni vállalkozás különvagyonának minősült, egyértelműen különvagyonba

tartozott, s ez a különvagyon volt a forrása az ingatlan megvásárlásának. A szerződés 5., 6. és 7. pontjának értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes az ingatlan különvagyonni jellegét kétséget kizáróan bizonyította, az ingatlan a szerzés jogcíme és a szerzés forrása alapján az ő különvagyonába tartozott.

A D., **cím3** ingatlannal összefüggésben a peres felek egyező előadást tettek a vételár forrását illetően, ám a törvényszék azt állapította meg, hogy önmagában az, hogy a felvett hitelt közösen törlesztették a házastársak, tulajdonjogot nem alapoz meg. Utalt a BH 2012. évi 222. számú jogesetben kifejtett állásfoglalásra, mely szerint, ha az egyik házastárs által megvásárolt ingatlan vételárának egy részét már a házasság fennállása közösen törlesztik a házastársak az a másik házastárs javára nem keletkeztet dologi jogi igényt, az az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdonjog megállapítása helyett kizárólag kötelmi igény érvényesítésére ad lehetőséget.

Mindezek figyelembevételével a vagyonközösség elszámolását akként ejtette meg, hogy a **cím1** alatti közös tulajdonú felépítmény értékéből, a 33 000 000 forintból az életközösség megszűnéskor fennálló 4 104 576 forint hiteltartozást levonta, így a tiszta közös vagyon értékét 28 895 424 forintban állapította meg, melyből az egy főre jutó vagyonrész 14 447 712 forint. Elszámolta az életközösség megszűnése után az I. rendű alperes által egyedül törlesztett 3 049 258 forintot, melynek fele részét, 1 524 629 forintot a felperes köteles megtéríteni az I. rendű alperesnek, ugyanakkor az I. rendű alperes köteles megtéríteni a felperes részére a közösen törlesztett 1 055 318 forint felét, 527 659 forintot. Ekként a volt házastársak jutója személyenként 13 450 742 forint, s miután valamennyi közös vagyon az I. rendű alperes birtokában van, ennek megfizetésére kötelezte a felperes részére.

A felperes és az I. rendű alperes viszonyában a pernyertesség-pervesztesség arányát az alperesre kedvezőbben, 79-21 %-ban állapította meg, s ennek megfelelően rendelkezett a jogi képviselő munkadíjából álló perköltség fizetéséről, illetve a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1 500 000 forint összegű kereseti illeték állam részére történő megfizetéséről (Pp. 81. § (1) bekezdés, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés a) és b) pontja, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése).

A felperes és a III., IV. rendű alperes viszonyában megállapította, hogy a felperes teljes egészében pervesztes lett, ezért köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az együttes jogosult alperesek részére a jogi képviselőjük munkadíjából álló perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül tekintettel arra, hogy a törvényszék eljárási szabályt sértve a tényállást nem derítette fel teljeskörűen, hiányos, bizonyítékokkal alá nem támasztott ítéletet hozott, amely megalapozatlan. Másodlagosan indítványozta az ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdésére figyelemmel, mert álláspontja szerint az előterjesztett bizonyítási indítványok alapján a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítése szükséges. Harmadlagosan kérte az ítélet megváltoztatását, s a ny-i ...**28/2** helyrajzi számú ingatlan tulajdonába adását 30 000 000 forint értékben, a III. és IV. rendű alperes kötelezését ennek türése, s az I. rendű alperes kötelezését 19 725 371 forint megfizetésére a vagyonközösség megszüntetése címén. Utalt arra, hogy fellebbezése indokaiként az elsőfokú eljárásban előterjesztett érvelését tartja fenn. Sérelmezte, hogy az alperesek közötti ajándékozási, adásvételi szerződésekkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg személyesen a II. és IV. rendű alperest, a szerződések hatálytalanságával kapcsolatos kérelme körében az ingyenességre, a rosszhiszeműsége semmilyen bizonyítást nem vett fel. Ugyanígy nem

vett fel bizonyítást a grafológus és az írásszakértő véleménye közötti ellentmondás tisztázására, valamint a közös vagyoni ingatlanok jelenlegi forgalmi értékének megállapítására. Megítélése szerint a házasságkötés előtti vagyoni jogi szerződést helytelenül értelmezte a törvényszék, ugyanis a szerződés rendelkezései a gépjárművek hasznából szerzett ingatlanra, azaz a ny-i ...28/2 helyrajzi számú ingatlanra nem vonatkoznak, ezért az közös vagyonnak tekintendő. A két gépkocsival kapcsolatban ugyancsak téves az elsőfokú bíróság álláspontja, mert azokat a házastársak hosszú ideig használták sajátjukként, így értékük elszámolandó. Indítványozta, hogy a bíróság idézze meg a grafológus és az írásszakértőt, s egyidejűleg hallgassa meg őket a véleményük közötti ellentmondás kiküszöbölése érdekében, rendeljen ki továbbá ingatlanforgalmi szakértőt.

A III. és IV. alperes ellenkérelmében az ítélet indokai alapján történő helybenhagyását és a felperes költségben való marasztalását kérte. Álláspontjuk szerint a törvényszék által megállapított tényállás teljeskörű, nem szükséges a bizonyítási eljárás kiegészítése. Az elsőfokú bíróság minden kereseti kérelmet elbírált, döntését megindokolta. Az ajándékozási szerződésekből a felek akarata megállapítható, így nem volt szükség a II. és IV. rendű alperes személyes meghallgatására. Utaltak arra, hogy a szerződések relatív hatálytalanságával összefüggésben az ingyenességet, rosszhiszeműséget a felperes és az I. rendű alperes közötti vagyoni jogi szerződés, illetve a bizonylatokkal igazolt adásvételi szerződés kizárta, a felperesnek e tárgyban nem is volt bizonyítási indítványa az elsőfokú eljárásban. Hangsúlyozták, hogy a bíróság megindokolta, hogy miért fogadta el érvényesnek a vagyoni jogi szerződést, ugyanakkor megemlítették, hogy a felperes által kezdeményezett korábbi perekben, ahol a szerződést a felperes a bíróság részére bemutatta, azzal kapcsolatban semmilyen aggálya nem volt, a jelen perben előterjesztett állításait az írásszakértő és a szerződést készítő ügyvéd is cáfolta. Kiemelték, hogy a bíróság megindokolta azt is, hogy miért nem vette figyelembe a grafológus szakértő véleményét, s a döntés e körben is helytálló. Ugyanígy helytálló a telephely megvásárlásával kapcsolatos okiratok, illetve a vagyoni jogi szerződés rendelkezései figyelembe vételével történt döntés.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében ugyancsak az ítélet helybenhagyását, és a felperes költségben való marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy a szülei személyes meghallgatása egészségi állapotuk miatt nem történhetett meg, illetve a volt II. rendű alperes az eljárás során elhunyt. A vagyoni jogi szerződéssel kapcsolatos aggályok körében az írásszakértő adott aggálytalan szakvéleményt, a grafológus szakértőnek e kérdés megválaszolására nincsen kompetenciája, így indokolatlan lett volna együttes meghallgatásuk. A ny-i ...28/2 helyrajzi számú ingatlan kapcsán előadta, hogy ez az egyéni vállalkozás keretein belül lett megvásárolva, az azon belüli értéknövekedés pedig nem azonos a vállalkozás hasznával, így nem minősülhet közös vagyonnak, ahogyan azt a törvényszék helytállóan megállapította. A két gépkocsi kapcsán pedig a felperes sem hivatkozott arra, hogy az magánvagyonból lett vásárolva, a személyes használatból a tulajdonviszonyokra nem lehet következtetni.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen, teljes körűen állapította meg a per elbírálása szempontjából releváns tényállást, az nem hiányos, kiegészítésre nem szorul, a bizonyítás továbbfejlesztése sem indokolt, a törvényszék eljárása során nem sértette meg az eljárás lényeges szabályait, ezért az elsődleges, illetve másodlagos, az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem - amely a fellebbezés érdemi elbírálását egyébként kizárná - nem foghat helyt, sem a Pp. 252. § (2) bekezdése, sem (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a helytállóan megállapított tényállásból megalapozott következtetéseket levonva helyes döntést hozott, azt kimerítően, minden részletre kiterjedően megindokolta az irányadó jogszabályok pontos felhívásával, a figyelembe vehető eseti döntésekben tükröződő bírói gyakorlatra utalással. Indokolásával az ítéletábra egyetért, azt megismételni - különös tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során már előadott álláspontját, érveit hangoztatta újra - nem kívánja, csupán a fellebbezésben írtak kapcsán hangsúlyozza az alábbiakat:

Az elsőfokú bíróság által is megjelölt, az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII.31.) IRM rendelet 25. § (1) bekezdése szerint, ha a szakkérdés annak megállapítására irányul, hogy

a) valamely kézírás vagy aláírás az összehasonlító minták alapján mely személytől, vagy szűkebb személykörtől származik és

d) az iratot, illetve egy részeit megváltoztatták-e

írasszakértői vizsgálatot kell elvégezni. E kérdések megválaszolása nem tartozik grafológus kompetenciájába, ezért a perben eljáró írásszakértő aggálytalan véleményének kiegészítésére az írásszakértő és a grafológus „szembesítésére”, egyidejű meghallgatására irányuló bizonyítási indítványt a bíróság helyesen utasította el, a bizonyítás ekkénti továbbfejlesztését az ítéletábra is indokoltalannak tartja.

Az elsőfokú bíróság az ingatlanokkal kapcsolatban megállapította, hogy azok nem tartoznak a felperes és az I. rendű alperes közös vagyonába, azok az I. rendű alperes különvagyonát képezik, ezért jelenlegi forgalmi értékük a per elbírálása szempontjából irreleváns, az ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás fogantatása e tekintetben felesleges.

Az alperesek közötti szerződések érvénytelenségével, hatálytalanságával kapcsolatban a törvényszék valóban nem hallgatta meg a IV. rendű, és a per során elhunyt II. rendű alperest, ám a kereseti kérelmeket anélkül is helyesen, a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékok okszerű mérlegelésével bírálta el.

Alaptalan a felperes azon kifogása is, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást a szerződések hatálytalanságát állító kereset elbírálása során a szerződő felek rosszhiszeműségével, a szerződések ingyenességével kapcsolatban. A szerződések felperessel szembeni relatív hatálytalansága akkor lett volna megállapítható, ha igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonta, továbbá az I. rendű alperessel szerződő fél rosszhiszemű volt, vagy részére a szerződésből ingyenes előny származott, s végül a felperes követelésének kielégítésére az I. rendű alperes más vagyona nem nyújtott fedezetet. E feltételek konjunktívak, ami azt jelenti, hogy akár csak egyikük hiánya is azt eredményezi, hogy a szerződés relatív hatálytalansága nem állapítható meg, s ez esetben a bizonyítást a további feltételek kapcsán nem kell lefolytatni. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes I. rendű alperessel szembeni igényének kielégítésére az I. rendű alperes megfelelő vagyonnal rendelkezett a szerződések megkötésekor és az ítélelehozatalkor is, ebből következően pedig e körben megalapozott, törvényes döntés volt hozható további bizonyítás fogantatása nélkül is.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a vagyoni jogi szerződést, azzal az ítéletábra maradéktalanul egyetért. A szerződés 5., 6., 7. pontjának egybevetése alapján nem kétséges, hogy a ny-i ...28/2 helyrajzi számú ingatlan nem tartozik a volt házastársak közös vagyonába, arra a felperes jogot nem formálhat.

Az a tény, hogy a felperes és az I. rendű alperes az utóbbi vállalkozásának tulajdonában lévő gépkocsit használta, nem keletkeztet tulajdonjogot a használó számára, a törvényszék ezzel összefüggésben is helytálló indokolással utasította el a felperes követelését.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése, illetve 254. §-ának (3) bekezdése alapján.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I., illetve az egyetemleges jogosult III., IV. alperes részére perköltség fizetésére. E címen az ítéletábra a jogi képviselők munkadíját számolta el a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, (5) bekezdése alapján a (6) bekezdés szerint mérsékelt összegben, figyelemmel arra, hogy a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, s a jogi képviselők egy-egy rövid írásbeli ellenkérelmet terjesztettek elő.

Az alaptalan fellebbezés következményeként a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam részére megtéríteni.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Debrecen, 2019. szeptember 10.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-